

Arrest

nr. 228 267 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juli 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,
naam : W. (..)*

voornaam : J. M. (..)
geboortedatum : 02.01.2000
geboorteplaats : Honi Saidan
nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/07/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 08/01/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een negatieve beslissing genomen over het beroep tegen deze beslissing van niet-ontvankelijkheid.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 28/06/2016 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN DE ARTIKEL 1 T.E.M.3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

EERSTE ONDERDEEL

1. De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid niet toegekend. Deze beslissing dateert van 17 april 2019.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gekend onder RvV 233.899).

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling en gelet op artikel 74/13 Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht na de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoeker ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. Het komt derhalve toe om na te gaan of, in casu, bovenvermelde bepalingen werden nageleefd.

Door de verzoekende partij werd op 28 januari 2019 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Door verzoekers werden het standaard medisch attest (zie stuk 4 bij de aanvraag), opgesteld door Dr. Brigitte Van Hove, toegevoegd bij dit schrijven. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 27 december 2018 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van de heer W. P. M. (...), op grond van wiens medische situatie de aanvraag wordt ingediend.

Naast het standaard medisch getuigschrift, werden drie bijlagen overgemaakt: de laboresultaten van 5 juni 2018 (zie stuk 5 bij de aanvraag), de laboresultaten van 18 september 2018 (zie stuk 6 bij de aanvraag) en het oftalmo verslag van 18 april 2018 (zie stuk 7 bij de aanvraag).

Door de arts-adviseur wordt in zijn advies van 15 april 2019 gesteld dat “het gaat hier over een man van heden 57 jaar, afkomstig uit Afghanistan”. De arts adviseur vervolgt: “Zijn voornaamste pathologie is arteriële hypertensie en diabetes mellitus type 2 beiden onder medicamenteuze therapie. Er worden geen complicaties van de diabetes vermeld”. Als noodzakelijke medicatie wordt weerhouden als volgt gesteld door de arts-adviseur: “Asaflow”, “Bisoprolol”, “metformine”, “januvia” en “atorvastatine”.

Door de arts-adviseur wordt verder aangegeven dat zowel de diabetes als de hypertensie kunnen beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt.

De bestreden beslissing omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de ingeroepen (en bekende) gezondheidstoestand van de heer W. (...).

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze, temeer gelet op de vereisten van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient derhalve te worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Via de verplichting tot formele motivering dient de gemachtigde vervolgens kenbaar te maken dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, zoals de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (13quinquies) van 9 juli 2019, dat aan deze verplichting werd voldaan. Dit betekent dat de gemachtigde verplicht is om in de bestreden beslissing te motiveren over de gezondheidstoestand van de heer Wahedi Peer. Dit volgt uit de samenlezing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat zulks niet het geval is.

Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing

kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat verzoekende partij zelf gewag heeft gemaakt van een medische problematiek die een terugkeer naar het herkomstland verhindert. De in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingeroepen medische toestand waarop de verzoekende partij doelt is deze van haar vader. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij in de bestreden verwijderingsmaatregel zou moeten motiveren aangaande de medische gezondheidstoestand van de vader van de verzoekende partij zodat het betoog van verzoekende partij in essentie niet dienstig is.

Louter ten overvloede wijst de Raad dan ook op hetgeen volgt:

Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, heeft de verwerende partij op 17 april 2019, voor het treffen van de thans bestreden beslissing, een beslissing genomen inzake de medische toestand van de vader van verzoekende partij waarbij zij oordeelde dat diens toestand een terugkeer naar het herkomstland niet verhindert aangezien de benodigde medische zorgen in Afghanistan beschikbaar en toegankelijk zijn. Het beroep hiertegen werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 226 770 van 27 september 2019.

Nu duidelijk blijkt dat de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de vader van verzoekende partij en daaromtrent een beslissing heeft genomen waaruit blijkt dat de vader van verzoekende partij kan terugkeren naar het herkomstland, kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij in de thans bestreden verwijderingsmaatregel nogmaals moeten motiveren aangaande de gezondheidstoestand van haar vader. Verzoekende partij verduidelijkt ook niet waarom de vaststellingen aangaande de mogelijkheid tot terugkeer ondanks de ingeroepen medische problematiek niet zouden kunnen doorgetrokken worden naar een verwijderingsmaatregel.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt kan zij evenmin uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht ontwaren. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier werd voor het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de vader van verzoekende partij, waar de verwerende partij bij beslissing van 17 april 2019 oordeelde dat de vader van verzoekende partij terug kan naar het herkomstland omdat de aldaar benodigde medische zorgen/medicatie beschikbaar en toegankelijk is. Dit is afdoende om tegemoet te komen aan het gestelde omtrent de gezondheidstoestand in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (cfr. RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018).

Het beroep tegen de beslissing tot ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag werd bovendien verworpen bij arrest nr. 226 770 van 27 september 2019. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar eerste onderdeel waar zij stelt dat bij een vernietiging van voormelde beslissing ook het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten moet vernietigd worden.

Voor zover verzoekende partij nog de schending opwerpt van artikel 3 EVRM en daarbij verwijst naar de gezondheidsproblematiek van haar vader, volstaat het te benadrukken dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing. Nu de arts-adviseur oordeelde dat de vader van verzoekende partij in het herkomstland over de nodige medische zorgen/medicatie kan beschikken en er toegang toe heeft, maakt verzoekende partij geen schending

van artikel 3 EVRM aannemelijk. De Raad verwijst volledigheidshalve naar zijn arrest nr. 226 770 van 27 september 2019.

2.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN HET HOORRECHT EN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING (ALGEMEEN BEGINSSEL VAN HET UNIERECHT)

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT

1. In casu werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. Verzoeker had dan ook verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Verzoeker had in het bijzonder zijn feitelijke situatie kunnen toelichten.

De heer W. J. M. (..) volgt sinds 2014 op regelmatige wijze les in het Nederlandstalige onderwijs. Hij bekwaamde zich in de Nederlandse taal. Momenteel volgt hij de opleiding Elektrische Installaties van het GO! Technisch atheneum Kapellen (zie stuk 3). De heer W. P. M. (..), de vader van verzoeker, heeft daarnaast verschillende deelcertificaten behaald voor zijn Nederlandse taal (zie stuk 4).

Deze feiten diende door de gemachtigde te worden overwogen bij zowel het opleggen van een verwijderingsbeslissing als het bepalen van de precieze termijn om het land te verlaten. Dit geldt des te meer omdat het volgen van een opleiding, zoals dit het geval is voor de heer W. J. M. (..), de

gemachtigde ervan kan weerhouden tot het opleggen van een verwijderingsmaatregel om de opleiding niet bruusk te verstoren.

Een zorgvuldig feitenonderzoek vereist dat met deze feitelijke omstandigheden wordt rekening gehouden, hetgeen niet is gebeurd. De gemachtigde had hiertoe nochtans de gelegenheid indien verzoeker daadwerkelijk was gehoord.

Verzoeker werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Dit geldt des te meer omdat de gemachtigde met deze elementen diende rekening te houden bij het opleggen van de bestreden beslissing, gelet op de vereisten van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

4. Gelet op deze elementen, wijst verzoeker op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging, evenals artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.8. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.9. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C- 249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C- 372/12).

2.10. Verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en meent dat haar hoorrecht werd geschonden omdat zij verschillende feitelijke elementen had kunnen aanreiken die de besluitvorming had kunnen beïnvloeden.

2.11. De Raad wijst erop dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet slechts kan worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit het administratief dossier blijkt dat dienaangaande de verwerende partij het volgende concludeerde:

“Evaluatie artikel 74/13

Hoger belang van het kind: Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaart dat zijn vader in België verblijft, maar deze maakt geen deel uit van de gezinskern. Betrokkene verklaart dat hij verder geen gezins- of familieleden heeft in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezondheidstoestand: Betrokkene heeft een aanvraag 9TER ingediend, maar deze werd ongegrond verklaard”

Waar de verwerende partij wijst op de medische regularisatieaanvraag die verzoekende partij heeft ingediend, betreft dit de medische regularisatieaanvraag die verzoekende partij samen met haar vader

heeft ingediend omwille van de gezondheidsproblematiek van haar vader. De Raad verwijst dan ook naar zijn bespreking hoger daaromtrent.

Bijgevolg blijkt dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel de relevante elementen in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft onderzocht. Met haar betoog dat de verwerende partij ook rekening had moeten houden met het gegeven dat zij en haar vader lessen Nederlands hebben gevolgd en zichzelf thans een opleiding volgt, wijst de Raad erop dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geenszins blijkt dat de verwerende partij met deze elementen rekening moet houden.

Voor zover verzoekende partij haar betoog kadert in een op het Belgische grondgebied ontwikkeld privéleven waar zij eveneens de schending van artikel 8 EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat het gegeven dat verzoekende partij (en haar vader) in het verleden enkele taallessen Nederlands heeft (hebben) gevolgd bezwaarlijk aanzien kan worden als een privéleven dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 EVRM, laat staan dat dit een gegeven is dat voor verzoekende partij een hinderpaal vormt om terug te keren naar het herkomstland. Zowel verzoekende partij als haar vader zijn een taal van het herkomstland immers machtig.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij voor het schooljaar 2018-2019 is ingeschreven (stuk 3), dient gesteld dat niet blijkt dat deze opleiding ondertussen nog loopt (er wordt immers gesteld dat het schooljaar eindigt op 30 juni 2019) of verdergezet wordt zodat ook niet blijkt hoe dit element van invloed kan zijn op de verwijderingsmaatregel. Er blijkt aldus niet dat verzoekende partij haar opleiding bruusk zou moeten stopzetten. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij een meerderjarige persoon is die nooit toegelaten werd tot verblijf en het in casu aldus een eerste toelating betreft. In casu dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers, de bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij verduidelijkt niet hoe het enkele feit dat zij een opleiding heeft gevolgd of volgt in België een hinderpaal vormt om haar privéleven in het herkomstland verder te zetten. Uit niks blijkt dat verzoekende partij – indien zij wenst een opleiding te volgen – niet in het herkomstland terecht kan voor onderwijs. De Raad wijst er tenslotte nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat – indien zij gehoord was geweest – zij relevante elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming met betrekking tot de bestreden beslissing.

2.12. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij met haar betoog geen schending van het hoorrecht, de rechten van verdediging, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

2.13. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER